

ΧΕΛΩΝΕΣ

ΣΤΟ

ΑΠΕΙΡΟ

ΤΖΟΝ

ΤΚΡΙΝ

No 1
NEW YORK TIMES
BESTSELLER

Κυκλοφορεί

σε 41

Χώρες

Βραβείο
συγγραφίας

50.000.000
αντιτύπων

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ
7.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: TURTLES ALL THE WAY DOWN

Από τις Εκδόσεις Dutton Books, Λονδίνο 2017

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Χελώνες στο άπειρο**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: John Green

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καράλης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Rodrigo Corral

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΙΡΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ:

Δημήτρης Χαροκόπος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© John Green, 2017

This edition published by arrangement with Dutton Children's Books,

an imprint of Penguin Young Readers Group,

a division of Penguin Random House LLC

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2018, 7.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2581-8

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2582-5

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΤΖΟΝ ΓΚΡΗΝ

ΧΕΛΩΝΕΣ
ΣΤΟ
ΑΠΕΙΡΟ

*Μετάφραση:
Χρήστος Καψάλης*

Στον Χένρι και στην Άλις

Ο άνθρωπος μπορεί να κάνει ό,τι θέλει,
όμως δεν μπορεί να θέλει ό,τι θέλει.

ΑΡΘΟΥΡ ΣΟΠΕΝΧΑΟΥΕΡ

ΕΝΑ

ΟΤΑΝ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΑ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ότι ίσως να είμαι φανταστικό πλάσμα, περνούσα τις ημέρες μου σε ένα ίδρυμα χρηματοδοτούμενο από το Δημόσιο, χτισμένο στη βόρεια πλευρά της Ιντιανάπολις, το οποίο άκουγε στο όνομα Λύκειο Γουάιτ Ρίβερ, όπου με υποχρέωναν να γευματίζω σε συγκεκριμένες ώρες –μεταξύ 12.37 μ.μ. και 1.14 μ.μ.– δυνάμεις τόσο ισχυρότερες από εμένα ώστε δεν μπορούσα καν να επιχειρήσω να τις προσδιορίσω. Αν εκείνες οι δυνάμεις που είχαν ορίσει διαφορετικές ώρες μεσημεριανού ή αν τα άτομα με τα οποία βρέθηκα στο ίδιο τραπέζι και με βοήθησαν να συγγράψω τη μοίρα μου είχαν επιλέξει διαφορετικό θέμα συζήτησης εκείνη την ημέρα του Σεπτεμβρίου, η κατάληξή μου –ή τουλάχιστον η μέση– θα ήταν διαφορετική. Όμως είχα αρχίσει να αντιλαμβάνομαι ότι η ζωή σου είναι μια ιστορία με θέμα εσένα, όχι μια ιστορία την οποία αφηγείσαι εσύ.

Φυσικά, καμώνεσαι πως είσαι ο συγγραφέας. Δεν έχεις άλλη επιλογή. Σκέφτεσαι: *Τώρα επιλέγω να πάω για μεσημεριανό*, όταν από κάπου ψηλά ηχεί εκείνο το μονότονο κα-

μπάνισμα στις 12.27. Στην πραγματικότητα όμως, το κουδούνι είναι εκείνο που αποφασίζει. Νομίζεις πως είσαι ο ζωγράφος, όμως στην ουσία είσαι ο καμβάς.

Εκατοντάδες φωνές πάλευαν να ακουστούν η μία πάνω από την άλλη στην καφετέρια, σε σημείο που οι συζητήσεις μετατρέπονταν σε σκέτο ήχο, σαν τον παφλασμό του νερού όπως περνάει πάνω από τα βράχια. Κι όπως καθόμουν κάτω από κάτι φωσφορίζοντες κυλίνδρους που ξερονούσαν ένα επιθετικά τεχνητό φως, αναλογιζόμουν πως όλοι μας νομίζαμε ότι ήμασταν οι ήρωες του προσωπικού μας έπους, όταν κατά βάση ήμασταν πανομοιότυποι οργανισμοί οι οποίοι κατέκλυζαν μια αχανή αίθουσα χωρίς παράθυρα, που μύριζε χλωρίνη και τηγανίλα.

Έτρωγα ένα σάντουιτς με φιστικοβούτυρο και μέλι, και το συνόδευα με μια γκαζόζα. Για να είμαι ειλικρινής, βρίσκω την όλη διαδικασία του μηρυκασμού φυτών και ζώων προτού τα προωθήσω στον οισοφάγο μου κάπως αηδιαστική, οπότε προσπαθούσα να μη σκέφτομαι ότι έτρωγα, που στην ουσία είναι ένας τρόπος να σκέφτεσαι αυτό ακριβώς.

Καθισμένος απέναντί μου στο τραπέζι, ο Μάικλ Τέρνερ κάτι έγγραφε σε ένα σημειωματάριο με κίτρινο χαρτί. Το τραπέζι όπου μαζευόμασταν τα μεσημέρια θύμιζε παράσταση που παιζόταν χρόνια στο Μπρόντγουεϊ: η διανομή άλλαζε με τον καιρό, οι ρόλοι όμως παρέμεναν οι ίδιοι. Ο Μάικλ ήταν ο Καλλιτέχνης. Κάτι κουβέντιαζε με την Ντέιζι Ραμίρες, η οποία είχε αναλάβει τον ρόλο της Καλύτερης και Πλέον Ατρόμητης Φίλης μου ήδη από το δημοτικό, όμως δεν μπορούσα να παρακολουθήσω τη συζήτησή τους μέσα στον σαματά που έκαναν όλοι οι άλλοι.

Κι ο δικός μου ρόλος στην παράσταση ποιος ήταν; Αυτός

της Παραπρεχάμενης. Υποδύομουν τη Φίλη της Ντέιζι ή, αλλιώς, την Κόρη των Χολμς. Ήμουν κάτι κάποιου.

Ένωθα το στομάχι μου να αρχίζει να επεξεργάζεται το σάντουιτς, και παρότι όλοι γύρω μου μιλούσαν, εγώ το άκουγα να χωνεύει, όλα εκείνα τα βακθήρια που μασουλούσαν τη γλίτσα του φιστικοβούτυρου – τους μαθητές μέσα μου που έτρωγαν στην εσωτερική μου καφετέρια. Ένα ρίγος με διέτρεξε.

«Εσύ δεν πήγαινες κατασκήνωση μαζί του;» με ρώτησε η Ντέιζι.

«Με ποιον;»

«Τον Ντέιβις Πίκετ», είπε.

«Α, ναι», απάντησα. «Γιατί;»

«Καλά, δεν ακούς;» ρώτησε η Ντέιζι. *Μια χαρά ακούω, σκέφτηκα, τον σαματά της πεπτικής οδού μου.* Εννοείται πως γνώριζα από καιρό ότι φιλοξενούσα μέσα μου μια τεράστια συλλογή από παρασιτικούς οργανισμούς, όμως δε μου άρεσε ιδιαίτερα να μου το θυμίζουν. Σε επίπεδο κυττάρων, οι άνθρωποι αποτελούνται κατά περίπου πενήντα τοις εκατό από μικρόβια, πράγμα που σημαίνει ότι γύρω στα μισά από τα κύτταρα από τα οποία αποτελείσαι δεν είναι ουσιαστικά δικά σου. Υπάρχουν γύρω στα χίλιες φορές περισσότερα μικρόβια εγκατεστημένα στο δικό μου οικοσύστημα απ' ό,τι συνολικά άνθρωποι στον πλανήτη, και συχνά έχω την εντύπωση πως τα αισθάνομαι να ζουν, να αναπαράγονται και να πεθαίνουν μέσα και πάνω μου. Σκούπισα τις ιδρωμένες παλάμες μου στο τζιν μου και προσπάθησα να ελέγξω την αναπνοή μου. Ομολογουμένως, έχω ορισμένα θέματα με το άγχος μου, από την άλλη όμως θα υποστήριζα πως δεν είναι παράλογο να σε προβληματίζει

το γεγονός ότι αποτελείς αποικία μικροβίων που την περιβάλλει επιδερμίδα.

Ο Μάικλ είπε: «Οι Αρχές ετοιμάζονταν να συλλάβουν τον πατέρα του για δωροδοκία ή κάτι τέτοιο, όμως, παραμονή της εφόδου, ο τύπος εξαφανίστηκε. Ανακοίνωσαν αμοιβή εκατό χιλιάδων δολαρίων για τον εντοπισμό του».

«Κι εσύ ξέρεις τον γιο του», είπε η Ντέιζι.

«Τον ήξερα», απάντησα.

Παρακολούθησα την Ντέιζι να εφορμά με ένα πιρούνι στην τετράγωνη πίτσα και τα φασολάκια με τα οποία την είχε εφοδιάσει το σχολείο. Εντωμεταξύ, εκείνη όλο γυρνούσε και με κοίταζε κλεφτά, γουρλώνοντας τα μάτια της, σαν να ρωτούσε: *Λοιπόν; Καταλάβαινα πως ήθελε να της κάνω κάποια ερώτηση, όμως δεν μπορούσα να καταλήξω στο ποια ήταν αυτή, γιατί το στομάχι μου δεν έλεγε να το βουλώσει, πράγμα που με έκανε κατά βάθος να ανησυχώ ότι είχα κολλήσει κάποιου είδους παρασιτική μόλυνση.*

Εντωμεταξύ, άκουγα σκόρπιες λέξεις καθώς ο Μάικλ μιλούσε στην Ντέιζι για το καινούργιο του έργο, στο πλαίσιο του οποίου χρησιμοποιούσε το Photoshop για να καταλήξει στον μέσο όρο των προσώπων εκατό ατόμων που τα έλεγαν Μάικλ, κι από αυτό τον μέσο όρο θα προέκυπτε ένας νέος, εκατοστός πρώτος Μάικλ, πράγμα που ως ιδέα ακουγόταν ενδιαφέρουσα κι ήθελα να παρακολουθήσω τη συζήτηση, όμως στην καφετέρια επικρατούσε σαματάς κι εγώ ανησυχούσα ασταμάτητα μήπως είχα κάποιο πρόβλημα με τη μικροβιακή ισορροπία δυνάμεων στο εσωτερικό μου.

Ο υπερβολικός κοιλιακός θόρυβος αποτελεί ασυνήθιστο αλλά σε καμία περίπτωση ανήκουστο προϊόν σύμπτωμα μόλυνσης από το βακτήριο *Clostridium difficile*, το λεγό-

μενο κλωστηρίδιο το δύσκολο, και η μόλυνση ενδέχεται να αποβεί μοιραία. Έβγαλα το κινητό μου και πληκτρολόγησα στην αναζήτηση τις λέξεις «ανθρώπινο μικροβίωμα», προκειμένου να διαβάσω για πολλοστή φορά την εισαγωγή της Wikipedia στους τρισεκατομμύρια μικροοργανισμούς που βρίσκονται εγκατεστημένοι μέσα μου αυτή τη στιγμή. Από εκεί, ακολούθησα τον σύνδεσμο για το άρθρο σχετικά με το κλωστηρίδιο, και στάθηκα στο σημείο που περιέγραφε το πώς οι περισσότερες μολύνσεις από το συγκεκριμένο βακτήριο προκύπτουν σε νοσοκομεία. Προχώρησα παρακάτω στη λίστα με τα συμπτώματα, από τα οποία δεν εμφάνιζα κανένα, εκτός των υπερβολικών κοιλιακών θορύβων, αν και γνώριζα από προηγούμενες αναζητήσεις πως η Κλινική του Κλίβελαντ είχε αναφέρει την περίπτωση ενός ατόμου το οποίο είχε καταλήξει από το συγκεκριμένο βακτήριο έχοντας μεταβεί στο νοσοκομείο εμφανίζοντας μόνο κοιλιακό άλγος και πυρετό. Υπενθύμισα στον εαυτό μου πως εγώ δεν είχα πυρετό, οπότε ο εαυτός μου απάντησε: *Δεν έχεις πυρετό ΑΚΟΜΗ.*

Στην καφετέρια, εκεί όπου εξακολουθούσε να βρίσκεται ένα ολοένα και συρρικνούμενο ποσοστό του συνειδητού μου, η Ντέιζι έλεγε στον Μάικλ πως το εν εξελίξει έργο του δεν έπρεπε να ασχολείται με ανθρώπους που τους έλεγαν Μάικλ, αλλά με φυλακισμένους οι οποίοι στην πορεία αθώωθηκαν. «Θα ήταν ευκολότερο πάντως», συνέχισε, «μια και θα έβρισκες φωτογραφίες όλων τους τραβηγμένες από την ίδια γωνία, όταν τους συλλάβανε, κι έπειτα το έργο δε θα είχε να κάνει με τα ονόματα αλλά με τις φυλές, τις κοινωνικές τάξεις και τις μαζικές καθειρήξεις», οπότε ο Μάικλ είπε: «Είσαι ιδιοφυΐα, Ντέιζι», κι εκείνη σχολίασε: «Ακούγεσαι έκπληκτος», κι εντωμεταξύ εγώ σκεφτόμουν πως, εφόσον τα μισά

κύτταρα μέσα σου δεν είναι δικά σου, αυτό δε θέτει εν αμφιβόλω συνολικά την έννοια του εγώ ως προσωπικής ανωνυμίας, πόσω μάλλον ως συγγραφέα της μοίρας μου; Οπότε έπεσα για τα καλά σε εκείνη την ανατροφοδοτούμενη σκουληκότρυπα, μέχρι που με μετέφερε κάπου εντελώς εκτός της καφετέρας του Λυκείου Γουάιτ Ρίβερ, σε έναν χώρο εκτός των συμβατικών αισθήσεων, τον οποίο έχουν την ευκαιρία να επισκεφτούν μόνο οι πραγματικά θεοπάλαβοι.

Από μικρή ακόμη, είχα τη συνήθεια να πιέζω το νύχι του δεξιού μου αντίχειρα πάνω στο μαξιλαράκι του μεσαίου μου δάχτυλου, οπότε έχω αποκτήσει έναν παράξενο κάλο εκεί πέρα. Ύστερα απ' όλα αυτά τα χρόνια που το κάνω, μπορώ να σκίσω την επιδερμίδα μου πολύ εύκολα, οπότε την καλύπτω με ένα τσιρότο, για να αποφύγω κάποια μόλυνση. Όμως είναι φορές που ανησυχώ πως έχω μολυνθεί ήδη, οπότε πρέπει να καθαρίσω το σημείο, και ο μόνος τρόπος για να το κάνω είναι να ξαναοίξω την πληγή και να τη ζουλήξω, για να τρέξει όσο αίμα είναι να τρέξει. Με το που αρχίζω να σκέφτομαι πως πρέπει να σκίσω την επιδερμίδα, κυριολεκτικά δεν μπορώ να μην το κάνω. Ζητώ συγγνώμη για τη χρήση διπλής άρνησης, όμως πρόκειται για μια πραγματικά διπλά αρνητική κατάσταση, ένα πρόβλημα από το οποίο η άρνηση της άρνησης αποτελεί πραγματικά τη μόνη διαφυγή. Τέλος πάντων, άρχισα να θέλω να αισθανθώ το νύχι του αντίχειρά μου να πιέζει την επιδερμίδα του μέσου μου, κι ήξερα πως κάθε αντίσταση ήταν βασικά μάταιη, οπότε έφερα το χέρι μου κάτω από το τραπέζι της καφετέρας, τράβηξα το τσιρότο από το δάχτυλό μου και έμπηξα το νύχι μου στη ροζιασμένη επιδερμίδα, ώσπου την ένιωσα να σκίζεται.

«Αζουλίνοι», είπε η Ντέιζι. Σήκωσα το κεφάλι και την κοί-

τάξα. «Κοντεύουμε να τελειώσουμε το μεσημεριανό μας και δεν έχεις πει κουβέντα για τα μαλλιά μου». Τίναξε τα μαλλιά της, τα οποία είχαν κάτι ανταύγειες τόσο κόκκινες που κατέληγαν ροζ. Σωστά. Είχε βάψει τα μαλλιά της.

Αναδύθηκα από τα τρισβαθα των προβληματισμών μου και είπα: «Τολμηρή επιλογή».

«Ακριβώς! Είναι σαν να λένε: “Κυρίες και κύριοι, καθώς και όσοι δεν αυτοπροσδιορίζεστε ως κυρίες ή κύριοι, η Ντέιζι Ραμίρες δε θα πατήσει τον λόγο της μα θα πατήσει την καρδιά σας”». Το σύνθημα της Ντέιζι στη ζωή, όπως η ίδια το περιέγραφε, ήταν το «Πάτα καρδιές, όχι υποσχέσεις». Διαρκώς απειλούσε πως θα το χτυπούσε τατουάζ στον αστράγαλό της μόλις έκλεινε τα δεκαοκτώ. Η Ντέιζι στράφηκε και πάλι στον Μάικλ κι εγώ στις σκέψεις μου. Το γουργουρητό του στομαχιού, αντί να καλμάρει, είχε δυναμώσει. Ένωθα σαν να μου ερχόταν εμετός. Για άτομο που πραγματικά αντιπαθεί τα σωματικά υγρά, έχω την τάση να ξερνάω πολύ συχνά.

«Αζουλίνι, είσαι εντάξει;» ρώτησε η Ντέιζι. Έγνεψα καταφατικά. Ήταν φορές που αναρωτιόμουν για ποιο λόγο με συμπαθούσε ή τουλάχιστον με ανεχόταν. Όχι μόνο εκείνη, οι πάντες. Ακόμη κι εγώ έβρισκα τον εαυτό μου ενοχλητικό.

Ένωθα στάλες ιδρώτα να ξεφυτρώνουν στο μέτωπό μου, κι από τη στιγμή που αρχίζω να ιδρώνω, είναι αδύνατον να σταματήσω. Συνεχίζω να ιδρώνω επί ώρες, κι όχι μονάχα στο πρόσωπο και στις μασχάλες. Ιδρώνει ο σβέροκος μου. Ιδρώνει το στήθος μου. Ιδρώνουν οι γάμπες μου. Τελικά, μπορεί και να είχα πυρετό.

Κάτω από το τραπέζι, έβαλα το παλιό τσιρότο στην τσέπη μου και, χωρίς να κοιτάξω, έβγαλα ένα καινούργιο, άνοι-

Ξα τη συσκευασία του κι ύστερα έριξα με τρόπο μια ματιά προς τα κάτω, για να το περάσω γύρω από το δάχτυλό μου. Εντωμεταξύ, ανέπνεα από τη μύτη μου και έβγαζα τον αέρα από το στόμα μου, με τον τρόπο που με είχε συμβουλεύσει η δόκτωρ Κάρεν Σινγκ, εκπνέοντας με ρυθμό «ο οποίος θα έκανε ένα κερί να τρεμοπαίξει αλλά όχι να σβήσει. Φαντάσου εκείνο το κερί, Άζα, να τρεμοπαίζει από την αναπνοή σου αλλά να παραμένει αναμμένο, πάντα αναμμένο». Οπότε αυτό δοκίμασα να κάνω, όμως και πάλι οι σκέψεις μου ολοένα και στριφογύριζαν, σαν να παρασύρονταν σε δίγη. Άκουγα τη δόκτορα Σινγκ να λέει πως δε θα ήταν σκόπιμο να βγάλω το κινητό μου, πως δεν πρέπει να ανατρέχω στα ίδια ερωτήματα ξανά και ξανά, όμως εγώ το έβγαλα και ξαναδιάβασα το άρθρο της Wikipedia για το «ανθρώπινο μικροβίωμα».

Το θέμα με τη δίγη είναι πως, αν την ακολουθήσεις προς τα μέσα, ουσιαστικά δε σταματάει πουθενά. Συρρικνώνεται ολοένα και περισσότερο, στο άπειρο.

Έκλεισα το πλαστικό σακουλάκι γύρω από το τελευταίο τέταρτο του σάντουιτς μου, σηκώθηκα και το πέταξα σε ένα ξέχειλο καλάθι σκουπιδιών. Πίσω μου, άκουσα μια φωνή. «Πόσο πρέπει να προβληματίζομαι που δεν έχεις αρθρώσει παραπάνω από δύο λέξεις όλη μέρα;»

«Δίγη», μουρμούρισα, αντί άλλης απάντησης. Η Ντέιζι με ήξερε από τον καιρό που ήμασταν έξι χρόνων, που πάει να πει αρκετά ώστε να καταλάβει τι εννοούσα.

«Το φαντάστηκα. Άσχημη φάση. Αργότερα ας πάμε κάπου οι δυο μας».

Μια κοπέλα, η Μόλι, μας πλησίασε χαμογελαστή και είπε: «Που λες, Ντέιζι, εντελώς ενημερωτικά δηλαδή, η κατακόκκινη βαφή σου έχει αρχίσει να λεκιάζει την μπλούζα σου».

Η Ντέιζι κοίταξε τους ώμους της και, πράγματι, το ριγέ μπλουζάκι της είχε βαφτεί ροζ σε κάποια σημεία. Μόρφασε για μια στιγμή, μα ύστερα ίσιωσε την πλάτη της. «Ναι, είναι κι αυτό μέρος της όλης εμφάνισης, Μόλι. Τα λεκιασμένα μπλουζάκια κάνουν θραύση στο Παρίσι αυτό τον καιρό». Γύρισε την πλάτη στη Μόλι και είπε: «Λοιπόν, θα πάμε στο σπίτι του να δούμε *Πόλεμο των Αστρων: Οι Επαναστάτες*». Η Ντέιζι ήταν φανατική του *Πολέμου των Αστρων* – κι όχι μονάχα των ταινιών, αλλά και των βιβλίων, των κινουμένων σχεδίων, ακόμη κι εκείνης της παιδικής σειράς όπου τα πάντα είναι φτιαγμένα από τουβλάκια Lego. Για την ακρίβεια, είχε γράψει μέχρι και δική της ιστορία εμπνευσμένη από τη σειρά, με θέμα την ερωτική ζωή του Τσουμπάκα. «Και θα φτιάξουμε το κέφι σου αρκετά, ώστε να είσαι σε θέση να αρθρώσεις τρεις, μη σου πω και τέσσερις, λέξεις στη σειρά. Εντάξει;»

«Εντάξει».

«Κι ύστερα μπορείς να με πας στη δουλειά. Συγγνώμη, αλλά κάποιος πρέπει να με πετάξει».

«Εντάξει». Ήθελα να πω περισσότερα, όμως οι σκέψεις επέμεναν να εισβάλλουν στον νου μου, απρόσκλητες και ανεπιθύμητες. Αν ήμουν εγώ η συγγραφέας, θα είχα πάψει να σκέφτομαι το προσωπικό μου μικροβίωμα. Θα είχα πει στην Ντέιζι πόσο πολύ μου είχε αρέσει η ιδέα της για το έργο του Μάικλ, και θα της είχα πει επίσης πως πράγματι θυμώσουν τον Ντέιβις Πίκετ, πως θυμώσουν τον εαυτό μου

στα έντεκα, να κουβαλάω έναν αόριστο αλλά διαρκή φόβο. Θα της είχα πει πως θυμόμουν μια φορά στην κατασκήνωση που είχα ξαπλώσει δίπλα στον Ντέιβις, στην άκρη μιας αποβάθρας, με τα πόδια μας να κρέμονται, τις πλάτες μας ακουμπισμένες πάνω στις τραχιές ξύλινες σανίδες, να χαζεύουμε μαζί έναν ανέφελο, καλοκαιρινό ουρανό. Θα της είχα πει πως ο Ντέιβις κι εγώ δε μιλήσαμε ποτέ ιδιαίτερα, ούτε καν κοιταζόμασταν, όμως αυτό δεν είχε σημασία, γιατί κοιτάζαμε τον ίδιο ουρανό μαζί, πράγμα που ίσως να είναι πιο προσωπικό και ιδιαίτερο απ' ό,τι η οπτική επαφή, ούτως ή άλλως. Ο καθένας μπορεί να σε κοιτάξει. Το σπάνιο είναι να βρεις κάποιον που να μπορεί να δει τον ίδιο κόσμο που βλέπεις κι εσύ.

Η δεκαεξάχρονη Άζα δε θα σκεφτόταν ποτέ να λύσει το μυστήριο του εξαφανισμένου δισεκατομμυριούχου Ράσελ Πίκετ. Αλλά η αμοιβή είναι εκατό χιλιάδες δολάρια, και η Καλύτερη και Πλέον Ατρόμητη φίλη της, η Ντέιζι, θέλει οπωσδήποτε να προσπαθήσει. Έτσι, αρχίζουν την έρευνα, που θα τις φέρει στον κόσμο του Ράσελ Πίκετ και του γιου του, του Ντέιβις, με τον οποίο τις ενώνουν πολλά – και τις χωρίζουν ακόμη περισσότερα... Η Άζα προσπαθεί. Προσπαθεί να είναι καλή κόρη, καλή φίλη, καλή μαθήτρια, ακόμη και καλή ντετέκτιβ, την ίδια στιγμή που τα αισθήματά της και οι φόβοι της γίνονται ένα όλο και πιο μπερδεμένο κουβάρι.

Ο διάσημος συγγραφέας του παγκόσμιου εκδοτικού φαινομένου *Το βλάθος αστέρι* σκιαγραφεί την ηρωίδα του με συγκινητική τόλμη και ειλικρίνεια, σ' ένα μυθιστόρημα για την αγάπη, τη δύναμη της ψυχής και τις φιλίες που κρατούν για πάντα.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2581-8

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 20899